

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobkyně **E. P.**, bytem L. n. M. 14, N., zast. Mgr. Dominikou Kovaříkovou, advokátkou se sídlem v Olomouci, Riegrova 14, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem v Praze, Na Poříčním právu 1, o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 1. 3. 2011, č.j. KUOK 23162/2011, sp.zn. KÚOK/1224/2011/OSV-SP/7204, ve věci dávky mimořádné okamžité pomoci na úhradu nezbytného jednorázového výdaje,

t a k t o :

I. Žaloba **se z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovené zástupkyni Mgr. Dominice Kovaříkové **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 2.400 Kč, která jí bude vyplacena k jejím rukám do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Ostravě.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí

označeného shora, kterým právní předchůdce žalovaného zamítl námitky proti rozhodnutí Městského úřadu Litovel ze dne 10. 12. 201, č. j. 15075/2010/LTO, jímž nebyla přiznána žalobkyni dávka mimořádná okamžitá pomoc na úhradu nezbytného jednorázového výdaje – nákladů na živobytí, ostatních základních osobních potřeb a nákladů na bydlení, a toto rozhodnutí potvrdil.

Žalobkyně namítla, že je absolventkou střední školy, evidována jako uchazeč o zaměstnání na Úřadu práce a nepobírá žádné dávky, protože žádosti o ně jsou jí neustále zamítány. Žalobkyně požádala o 4.500 Kč z důvodu tíživé sociální situace její a její rodiny, avšak žádost byla zamítnuta proto, že žalobkyně nebyla uznána jako osoba v hmotné nouzi, což sama považuje za nesprávné. Odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně popisuje skutkový stav a odůvodnění mu neodpovídá ani v něm není obsažen závěr, že žalobkyně není osobou v hmotné nouzi. Také nebylo využito správním orgánem I. stupně správního uvážení podle § 2 odst. 5 písm. b) zákona o pomoci v hmotné nouzi, správní orgány se touto úvahou vůbec nezaobíraly. V rozhodnutí není zmínka o tom, že by existovala možnost správního uvážení a že nebyla využita a proč. Důvody pro rozhodnutí žalobkyně shledala nedostačujícími. V napadeném rozhodnutí žalobkyně rozporuje správnost závěru, že správní orgán I. stupně při svých úvahách nevybočil z mezí správního uvážení. Ke správnosti správního uvážení má odvolací orgán přihlídnout i bez námitek. V rozhodnutí správního orgánu I. stupně se pojem „hmotná nouze“ vyskytuje pouze v souvislosti s matkou žalobkyně, což je irelevantní, protože žalobkyně se posuzuje podle § 2 odst. 5 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi bez společně posuzovaných osob v souladu s § 36 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Podle § 2 téhož zákona nemusí být společně posuzované osoby v hmotné nouzi. Ani správní uvážení podle uvedeného ustanovení není v rozhodnutí obsaženo. Žalobkyně se sestrou a matkou užívají byt v domě bývalého manžela matky žalobkyně a od rozvodu v roce 2006 jsou oprávněnými uživateli na základě jiného než nájemního vztahu, jsou to pro ně nejnížší možné náklady na bydlení, uzavřením nájemní smlouvy by se dostaly do stavu, kdy by nebyly schopny hradit náklady na bydlení. Matka žalobkyně je evidována jako zájemce o zaměstnání, nikoli uchazeč z důvodu trvajícího sporu o neplatnost výpovědi, její pracovní vztah trvá a to nevylučuje, aby byla posouzena jako osoba v hmotné nouzi podle § 3 odst. 1 písm. a) anebo podle § 3 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Právní předchůdce žalovaného měl odvoláním napadené rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost. Žalobkyně napadá to, že se rozhodnutí správního orgánu I. stupně nezbytností nezabývalo.

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že odkazuje na napadené rozhodnutí a že věc má návaznost na posouzení matky žalobkyně jako osoby, která není osobou v hmotné nouzi z důvodu jejího nezařazení do evidence uchazečů o zaměstnání, související s výpovědí z pracovního poměru a uplatněnou žalobou na určení neplatnosti výpovědi. Žalovanému nebylo znám žádný důvod, proč by nemohla být matka žalobkyně evidována jako uchazeč o zaměstnání, splnit tak podmínku být osobou v hmotné nouzi, podmínky pro pobírání příspěvku na živobytí a tak finančně zajistit své dvě dcery. Uzavřením nájemní smlouvy s otcem dcer nebo s jiným pronajímatelem po přestěhování do jiného bytu by takto získala žalobkyně se sestrou a matkou příspěvek na bydlení. Dávka mimořádné okamžité pomoci na úhradu nezbytného jednorázového výdaje je dávkou fakultativní (nenárokovou) a při posouzení žádosti správní orgán rozhodl v mezích právních předpisů. Neposkytnutí

dávky je legitimní v případě, kdy matka žalobkyně odmítla učinit příslušné kroky, které by vedly k tomu, aby společně posuzované osoby byly zajištěny opakovaným, základními dávkami pomoci v hmotné nouzi. Podle žalovaného z napadeného rozhodnutí vyplývá, že nebyla uznána jako osoba v hmotné nouzi. Aplikace správního uvážení podle § 2 odst. 5 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi je rovněž z napadených rozhodnutí zřejmá. Žalovaný musel vzít v úvahu skutečnost, že matka žalobkyně není osobou v hmotné nouzi vzhledem k fakultativnosti dávky, žalovaný bral v potaz širší souvislosti žalobkyně a společně žijících osob a to, že matka žalobkyně neřešila situaci tak, jak jí předpisy umožňují. Její subjektivní názor, že zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání jí brání řešit její situaci žalobou ve vztahu k pracovnímu poměru, nemůže mít vliv na posouzení věci. Podle žalovaného pracovní poměr matky žalobkyně netrvá do doby, než by soud výpověď prohlásil za neplatnou.

V replice žalobkyně uvedla, že je osobou v hmotné nouzi nejméně od 1. 10. 2010. Výpočtem doložila žalobkyně oprávněnost nároku za říjen a listopad 2010. Aby se vyhnuli hmotné nouzi, požádaly obě sestry o dávky mimořádné okamžité pomoci. Příspěvek na bydlení a doplatek na bydlení může být přiznán i osobám, kteří nejsou nájemci nebo vlastníci nemovitostí. Matka žalobkyně nemá důvod vzdát se práva na zaměstnání a zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání, což je její právo a ne povinnost. Žalobkyně, její sestra a matka jsou opakovaně uváděny správními orgány v omyl, že nemohou dosáhnout na příspěvek na bydlení a doplatek na bydlení. Žalobkyně měla být posouzena podle § 2 odst. 6 písm. e) zákona o pomoci v hmotné nouzi. V řízení byl porušen § 64 téhož zákona. Požadavek správního orgánu, aby se žalobkyně vzdala dávky proto, aby mohla být přiznána její matce, je neoprávněný, podmínky pro přiznání dávky splňuje pouze žalobkyně. Úřední osoby vědí, že matka na dávky dosáhnout nemůže. O doplatku na bydlení nebyla žalobkyně a její sestra nikdy informována, teprve se tak stalo až ve vyjádření k žalobě.

V další replice žalobkyně uvedla, že žalobkyně byla osobou v hmotné nouzi od 1. 10. 2010 i díky nepřiznání příspěvku na živobytí s tím, že oprávněnost nepřiznání jednotlivých dávek bude záviset na rozhodnutí ve věci příspěvku na živobytí (sp. zn. 73Ad 1/2011). Uvážení správních orgánů nebylo řádné. Součástí úvahy, zda je osoba žádající o dávku pomoci v hmotné nouzi, je posouzení, zda žadatelka společně posuzované osoby mají možnost si zvýšit příjem vlastním přičiněním. Žalobkyně se svou rodinou nemá žádný majetek, který by mohla prodat, snahu zajistit si finanční prostředky v rozhodném období doložila ona i její matka (evidence u Úřadu práce), všechny pohledávky uplatnily a žádné další nároky neexistovaly. Neexistuje žádný zákon, podle kterého by byla matka žalobkyně povinna se bezdůvodně vzdát práva na své zaměstnání a podle kterého by byla povinna uzavřít nájemní smlouvu, když žalobkyně a její rodina jsou řádnými uživateli bytu, v němž bydlí. Úvahou, že mají žalobkyně, její matka a sestra uzavřít nájemní smlouvu kvůli zvýšení příjmů, které je navíc sporné – smluvní nájemné bude vždy vyšší než přiznané sociální dávky, správní orgány překračují své pravomoci. Individuální rysy případu nebyly zohledněny. Neuposlechnutí „rady“, aby matka žalobkyně zvolila jinou evidenci u Úřadu práce a aby uzavřely nájemní smlouvu, se nemůže odrazit v hodnocení žalobkyně. I za stávajícího skutkového stavu mohly správní orgány požadovanou dávku žalobkyni přiznat.

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 1. 3. 2011.

Ze správního spisu krajský soud zjistil, že dne 16. 11. 2010 žalobkyně požádala o mimořádnou okamžitou pomoc na úhradu nezbytného jednorázového výdaje s odůvodněním, že nemá žádný příjem ani příspěvek na živobytí, má se podílet na nákladech na jídlo, pití, oblečení, nákladech spojených s užíváním bytu; příspěvek na bydlení nemohou dostat, jelikož nejsou nájemci ani vlastníci užívaného bytu, přestože jsou oprávněnými uživateli. Předpokládaná výše jednorázového výdaje činila 4.500 Kč. Správní orgán provedl dokazování dohodou o pracovní činnosti pro agenturní zaměstnávání, potvrzením Úřadu práce Olomouc o souběhu zaměstnání, svým rozhodnutím ze dne 6. 10. 2010 o nepřiznání příspěvku na živobytí, průkazem matky žalobkyně jako zájemce o zaměstnání, vydaným Úřadem práce v Olomouci dne 17. 8. 2006, doklady o prohlášeními o celkových sociálních a majetkových poměrech a výši příjmů všech tří členek domácnosti za červen až srpen 2010, informacemi o užívaném bytě, dokladem za úhradu svozu komunálního odpadu, doklady o platbách otci žalobkyně za služby v bytě 400 Kč měsíčně, potvrzením o studiu sestry žalobkyně, žádostí žalobkyně o příspěvek na živobytí podanou 17. 9. 2010 a protokolem z jednání se žalobkyní ze dne 17. 9. 2010, podle kterého mj. její matka si je vědoma, že jako zájemce o zaměstnání není osobou v hmotné nouzi, dále že bydlí v rodinném domě a 350 Kč vodné a 50 Kč na údržbu hradí žalobkyně otci, žalobkyně žije se sestrou a matkou. Podle výpisu z katastru nemovitostí vlastníkem stavby č. p. 14 ve L. n. M. je J. P..

Rozhodnutím ze dne 10. 12. 2010 požadovaná dávka žalobkyni nebyla přiznána s popisem sociálních a majetkových poměrů rodiny a odůvodněním, že mj. matka žalobkyně je vedena od 17. 8. 2006 jako zájemce o zaměstnání a podle § 3 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi (který je citován) není osobou v hmotné nouzi. Správní orgán dodal, že matce žalobkyně nebrání žádná překážka, aby byla zařazena do evidence uchazečů o zaměstnání a tím by se pak stala osobou v hmotné nouzi. Ani soudní spor o neplatnost výpovědi z pracovního poměru nebrání matce, aby se zaevidovala jako uchazeč o zaměstnání. Nadto si rodina může s otcem žalobkyně zajistit řádnou nájemní smlouvu tak, aby měla nárok na příspěvek na bydlení.

Podle napadeného rozhodnutí požádala žalobkyně o dávku mimořádné okamžité pomoci na úhradu nezbytného jednorázového výdaje ve výši 4.500 Kč, spočívajícího v úhradě nákladů na živobytí, ostatních základních osobních potřeb a nákladů na bydlení a uvedla, že nemá žádný příjem, výdaje mají být určeny na jídlo, pití, oblečení a úhradu nákladů na bydlení. Správní orgán vyšel z toho, že žalobkyně je svobodná, zletilá, evidována jako uchazeč o zaměstnání, nemá žádný započitatelný příjem a nevlastní dle svého prohlášení žádný majetek. Pochybnosti ohledně výplaty částek ze stavebního spoření správní orgán dalším dokazováním nerozptyloval z důvodu, že nemohl žádosti žalobkyně vyhovět. Žalobkyně žije se svou matkou a sestrou, jimž nárok na příspěvek na živobytí nevznikl. S odkazem na § 36 odst. 1 a § 2 odst. 5 písm. b) zákona o pomoci v hmotné nouzi žalovaný shledal, že dávka je nenároková, nebylo vybočeno z mezí zákonnosti ani správního uvážení.

Výdaje podle žádosti mohly být uhrazeny příjmy žalobkyně a s ní společně posuzovaných osob příspěvky na živobytí, na bydlení a doplatkem na bydlení. Pomoc v hmotné nouzi je určena osobám, kterým nestačí jejich příjmy a nejsou schopny řešit situaci vlastními silami či s pomocí rodiny. Matka žalobkyně se mohla evidovat u Úřadu práce jako uchazeč o zaměstnání nebo stát výdělečně činnou, stala by se se svými dcerami osobou v hmotné nouzi. Pokud by uzavřela nájemní smlouvu, mohla by být příjemcem příspěvku a doplatku na bydlení. Potřeby žalobkyně a její rodiny mohly být zabezpečeny z dávek, které jsou primárně určeny k jejich pokrytí. Správním orgánům nebyly známy objektivní překážky této úpravy situace. Pak nelze hovořit o požadované dávce jako o nezbytné. Žalobkyní uváděné náklady nejsou ani náklady mimořádnými, protože se platí opakovaně, požadována dávka na ně není konstruována, k tomu slouží již uvedené dávky. Dávka mimořádné okamžité pomoci není určena na úhradu živobytí, k tomu slouží případně dávka mimořádné okamžité pomoci z důvodu hrozby vážné újmy na zdraví.

Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Předně soud uvádí, že napadené rozhodnutí (které tvoří s rozhodnutím správního orgánu I. stupně jeden celek) shledal jako přezkoumatelné, neboť se podrobně vypořádalo se všemi námitkami žalobkyně a správní orgány uvedly všechny úvahy, které je k rozhodnutí vedly.

Podle § 1 zákona č. 73/2011 Sb., o Úřadu práce České republiky a o změně souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, *správním orgánem prvního stupně ve věcech pomoci v hmotné nouzi je od 1. 1. 2012 Úřad práce se sídlem v Praze*. Podle čl. I bodu 15 zákona č. 366/2011 Sb., měnícího § 6 zákona o pomoci v hmotné nouzi č. 111/2006 Sb., došlo ke dni 1. 1. 2012 ze zákona k procesnímu nástupnictví na straně žalovaného z krajských úřadů na Ministerstvo práce a sociálních věcí.

Podle § 36 odst. 1 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, *nárok na mimořádnou okamžitou pomoc má*

- a) *osoba uvedená v § 2 odst. 3,*
- b) *osoba uvedená v § 2 odst. 4 a 5, pokud je považována za osobu v hmotné nouzi,*
- c) *osoba uvedená v § 2 odst. 6, pokud je považována za osobu v hmotné nouzi.*

Podle § 36 odst. 2 téhož zákona *pro účely poskytování mimořádné okamžité pomoci osobě uvedené v § 2 odst. 3, odst. 5 písm. a) a odst. 6 se tato osoba posuzuje bez společně posuzovaných osob. Mimořádnou okamžitou pomoc lze poskytnout pouze jedné z osob společně posuzovaných, jde-li o stav hmotné nouze podle § 2 odst. 4.*

Podle § 2 odst. 5 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi *za osobu v hmotné nouzi může orgán pomoci v hmotné nouzi považovat též osobu, která nemá vzhledem k příjmům a celkovým sociálním a majetkovým poměrům dostatečné prostředky k úhradě nezbytného jednorázového výdaje, spojeného zejména se zaplacením správního poplatku při prokázání ztráty osobních dokladů, při vydání duplikátu rodného listu nebo dokladů potřebných k přijetí do zaměstnání, s úhradou*

jízdného v případě ztráty peněžních prostředků, a v případě nezbytné potřeby s úhradou noclehu.

Podle § 15 odst. 1 zákona o hmotné nouzi se *pro účely tohoto zákona celkovými sociálními poměry rozumí podíl rodiny na trvání stavu hmotné nouze, do kterého se osoba dostala. Při posuzování celkových sociálních poměrů příslušný orgán pomoci v hmotné nouzi posuzuje také využívání jiného než vlastního majetku, které umožňují zpravidla osoby blízké.*

Podle § 15 odst. 2 se pro účely tohoto zákona *celkovými majetkovými poměry rozumí hodnota movitého a nemovitého majetku vycházející z jeho zjištěné ceny, kterého lze využít ihned, popřípadě po určité době, pro zvýšení příjmu, a to jak krátkodobě k překlenutí přechodného stavu hmotné nouze, tak dlouhodobě, pokud nelze využít jiné možnosti. Z movitého a nemovitého majetku, uvedeného ve větě první, je vyloučen majetek, jehož prodej nebo jeho jiné využití nelze po osobě vyžadovat. Pokud jde podle poměrů osoby o běžný nemovitý nebo movitý majetek, jehož hodnota je zjevně nízká nebo naopak tak vysoká, že nelze mít pochyby o tom, že majetkové poměry nebrání přiznání dávky nebo naopak jsou na překážku přiznání dávky, nemusí být jeho cena podle zvláštního právního předpisu zjišťována.*

Dále soud konstatuje, že věc souvisí se sporem žalobkyně, který zdejší soud rozhodl 30. 5. 2012 rozsudkem č. j. 73Ad 1/2011-43, na který současně odkazuje. Podle tohoto rozsudku mj. nebyla žalobkyně v hmotné nouzi, protože výpočet správní orgány pro účely žádosti příspěvku o živobytí provedly správně, nevybočily z mezí správního uvážení ani jej nezneužily. Odkazovaný spor, stejně jako souzená věc, souvisí s uvážením, zda osobou v hmotné nouzi je matka žalobkyně. Správní orgány a nato soud dospěly k závěru, že matka žalobkyně osobou v hmotné nouzi není, protože mohla situaci řešit jinak tím, že se zaeviduje jako uchazeč o zaměstnání, čemuž jí nebránily žádné překážky; ostatně to ani nikdo z rodiny netvrdil a opakovaně toto bylo žalobkyni a její rodině sdělováno. Rodina žalobkyně mohla rovněž uzavřít řádnou nájemní smlouvu s otcem žalobkyně a tím splnit podmínky nároku na získání příspěvku příp. doplatku na bydlení. Ze spisu a vyjádření žalobkyně a její rodiny není zjevné, že by vůbec učinily pokus o uzavření nájemní smlouvy. Žalobkyně a členky její rodiny ani v jedné ze dvou jmenovaných situací neuvedly žádné relevantní důvody, které by bránily v tom, aby svou situaci napravily. Přitom jim správní orgány poskytly veškerou pomoc a poučení. K tomu soud dodává, že žalobkyně, její sestra a matka mohly svou situaci řešit výdělečnou činností.

Podle § 78 odst. 1 věty druhé s. ř. s. *pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil.* V souzené věci soud zjistil, že správní orgány nepřekročily zákonem stanovené meze správního uvážení ani jej nezneužily. Jinými slovy, správní uvážení soud nepřezkoumává, pokud nezjistí vybočení z jeho mezí či jeho zneužití, libovůli. Mezemi správního uvážení jsou především právní řád samotný, pravomoc a působnost správních orgánů, principy správního řízení, veřejný zájem a účel a cíl správního řízení. Správní orgány svůj postup řádně a vyčerpávajícím způsobem odůvodnily, své úvahy popsaly a soud shledal, že jsou i v souladu se zásadami správního řízení a že přijaté závěry jsou přiměřené. Soud se se závěry správních orgánů ztotožnil.

Pokud jde o námitku žalobkyně, že měla být posouzena podle § 2 odst. 6 písm. e) zákona o pomoci v hmotné nouzi, ani tu neshledal soud jako důvodnou. Podle tohoto ustanovení *za osobu v hmotné nouzi může orgán pomoci v hmotné nouzi považovat též osobu, která v daném čase, s ohledem na neuspokojivé sociální zázemí a nedostatek finančních prostředků nemůže úspěšně řešit svoji situaci a je ohrožena sociálním vyloučením, jestliže zejména je osobou, jejíž práva a zájmy jsou ohroženy trestnou činností jiné osoby*. Pro doplnění soud konstatuje, že pokud se matka žalobkyně nepovažuje za osobu v hmotné nouzi a může jednoduše tuto situaci změnit, nadto příjmy společně posuzovaných osob ve srovnání s částkou živobytí žalobkyně a její sestry jsou vyšší, nejedná se u žalobkyně o situaci předvídanou v § 2 odst. 6 písm. e) zákona o pomoci v hmotné nouzi; přitom z popisu situace z podání žalobkyně a její sestry a z údajů ze spisu nevyplývá, že by rodina nemohla svou situaci úspěšně řešit (nejde například o tři osoby invalidní ve třetím stupni apod.) a ze spisu neplyne ani ohrožení rodiny trestnou činností (byť k takovému závěru je oprávněn jen věcně a místně příslušný soud po provedeném příslušném řízení, ze spisu však neplyne, že by bylo zahájeno trestní řízení). I pro tuto námitku platí s odkazem na shora uvedené, že soud neshledal překročení mezi správního uvážení ani jeho zneužití.

V případě dávky mimořádné okamžité pomoci se sice posuzuje žadatel samostatně bez společně posuzovaných osob, avšak podle § 2 odst. 5 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi se posuzují příjmy a celkové sociální a majetkové poměry osob. Ohledně příjmů platí, jak již bylo uvedeno odkazem na spor o příspěvek na živobytí, že výpočty správních orgánů byly správné, příjmy žalobkyně včetně výživného jsou vyšší než je její částka živobytí a žalobkyně není osobou v hmotné nouzi. Podle shora citovaného § 15 téhož zákona se *celkovými sociálními poměry rozumí podíl rodiny na trvání stavu hmotné nouze*. Ten správní orgány jasně a srozumitelně popsaly a vyhodnotily způsobem, se kterým se zdejší soud ztotožnil. K tomu pomoc, o kterou žalobkyně žádala, měla směřovat na úhradu výdajů, které jsou výdaji základní životní potřeby a na ty se vztahuje přednostně příspěvek na živobytí, resp. jiné obdobné dávky, jako příspěvek na bydlení a doplatek na bydlení. Žádost v souzené věci tak jen obcházel skutečnou žádost o příspěvek na živobytí nebo jiné dávky. Ani naplněním neurčitěho právního pojmu „hmotná nouze“ a „celkové sociální poměry“ se správní orgány nedopustily vadné aplikace práva, vadného postupu, zneužití správního uvážení či překročení jeho mezí.

Vzhledem k odůvodnění tohoto rozsudku soud neprováděl žalobkyní navržený výslech její matky, neboť při přezkumu správních rozhodnutí a postupů jim předcházejících by ani s ohledem na žalobní námitky nemohl pro posouzení věci přinést nic významného.

Z výše uvedených důvodů soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Náklady řízení účastníkům přiznány nebyly, neboť žalovanému nepřisluší ze zákona a žalobkyně v tomto řízení nebyla úspěšná (§ 60 odst. 1 a 2 s. ř. s.).

Ustanovené zástupkyni žalobkyně přiznal soud na nákladech právního zastoupení podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, odměnu za zastupování, spočívající v odměně za tři úkony právní služby podle § 9 odst. 2 (u dávky v hmotné nouzi se jedná o nárok fyzické osoby v oblasti sociálního

zabezpečení) ve spojení s § 11 odst. 1 písm. b), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, v částce 3 x 500 Kč a režijní paušál podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky ve výši 3 x 300 Kč, tj. celkem 2.400 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Olomouci dne 30. 5. 2012

JUDr. Martina Radkova
samosoudkyně